

A Smlouva:

❖ Krev smlouvy (2. Mojžíšova 24,1–6, 8)

- Bůh uznal Izrael jako lid (12 sloupů); Zvláště si vážil mladých lidí; a svěřil se každému člověku individuálně (pokropil je svou krví).
- Bůh si přeje vztah s námi, individuálně i jako se společenstvím věřících.

❖ Naplnění smlouvy (2. Mojžíšova 24,7)

- Naprosto upřímně se lidé zavázali, že budou smlouvu dodržovat. Tento závazek neměl dlouhého trvání (2. Mojžíšova 32,8).
- Další generace se také zavázala, že bude smlouvu dodržovat (Jozue 24,18b). Jozue je však jasně varoval: "Nebudete moci sloužit Hospodinu." - Jozue 24,19.
- Co nám brání poslouchat Boha, přestože máme dobré úmysly?
- Od přírody jsme neposlušní (list Římanům 7,18) a nemůžeme udělat nic, co by změnilo naše sklony (list Římanům 7,24).
- Ale pokud mu to dovolíme, Bůh může změnit naši přirozenost (Ezechiel 36,26-27). On očisťuje, odstraňuje, dává a vkládá, abychom ho mohli poslouchat. On sám nás činí silnými (2. list Korintským 12,10).

❖ Pokrm smlouvy (2. Mojžíšova 24,9-18)

- Jak vidíme na příkladu Jákoba a Lábana, na starověkém Východě zahrnovala ratifikace smlouvy společné jídlo pro obě strany (1. Mojžíšova 31,44-54).
- Na Sinaji Bůh nabídl "večeři smlouvy" 74 lidem – Mojžíšovi, Áronovi, Nádabovi, Abihúovi a 70 starším – kteří představovali všechen lid (2. Mojžíšova 24,9-11).
- Když Ježíš ustanovil novou smlouvu, učinil tak také tím, že se o své jídlo podělil s 12 apoštoly (Matouš 26,26-28).
- Pokaždé, když přijímáme svátost, obnovujeme tím svou smlouvu s Bohem. Tím, že si vezmeme chléb a víno, oslavíme odpuštění a spasení, které máme v Ježíši (1. list Korintským 11,26).
- Navzdory jejich konečnému odmítnutí spasení, ani Nadab, Abihu ani Jidáš nebyli vyloučeni z této "večeře smlouvy".

B Pozemská svatyně:

❖ Účel svatyně (2. Mojžíšova 25,1-9)

- Jako ujištění, že splní svou část smlouvy, se Bůh rozhodl jít a žít mezi lidmi.
- Boží fyzická přítomnost by však znamenala okamžitou smrt všech z nich (2. Mojžíšova 33,20). Z tohoto důvodu jim nařídil, aby postavili svatyni, ve které by mohl projevit svou přítomnost. Tato přítomnost se projevovala v symbolech, protože Bůh fyzicky nepřebývá v žádném pozemském chrámu (Skutky 17,24).
- Mojžíšovi byl ukázán model a dostal konkrétní instrukce k jeho stavbě. Lidé byli požádáni, aby přispěli nezbytným materiálem (2. Mojžíšova 25,2-7).
- Svatyně i chrám, které postavil Šalomoun, byly vzorem svatyně postavené v nebi. (list Židům 8,1.2; 1. Královská 8,27.30)
- Když Izraelita vstoupil do svatyně, vstoupil – symbolicky – do samotné Boží přítomnosti. dokud nebyla opona roztržena, když Ježíš zemřel.

❖ Umístění svatyně (2. Mojžíšova 31,1-18)

- Přestože Bůh dal Mojžíšovi velmi podrobné pokyny ke stavbě, neřekl mu všechny podrobnosti. Jak by měla vypadat bronzová křtitelnice, cherubové, kněžské mitry atd.? Tak dal příležitost Duchu svatému, aby pracoval s dary stavitelů.
- Uprostřed instrukcí ke stavbě svatyně je zvláštní zmínka o sobotě (2. Mojžíšova 31,12-17). Co s tím vším má společného sobota?
- Svatost je klíčem. Abychom se přiblížili ke svatému Bohu, musíme být svatí jako on. Sobota je znamením této svatosti. (2. Mojžíšova 31,13; Ezechiel 20,12.20)